

РЕШЕНИЕ

№ 33269

гр. София, 25.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 29.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11092** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204 и сл. от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

С определение №22689/07.11.2024г., постановено по адм. дело № 10861/2024 г. по описа на Административен съд София – град, Първо отделение, 26-ти състав, е отделен за разглеждане в отделно производство съдържащият се в жалбата срещу заповед № ЧР - 308 от 08.10.2024 г., издадена от Министъра на електронното управление, иск за присъждане на обезщетение на осн. чл.121, ал.1, т.3, вр. с чл.104 от ЗДСл.

Предмет на настоящото производство е искова претенция, уточнена с молба от 22.04.2026г. и с молба от 23.06.2026г. на А. С. Д., ЕГН [ЕГН], депозирани чрез пълномощник – адв. И. Д., срещу Министерство на иновациите и дигиталната трансформация /МИДТ/ - правопреемник на Министерство на електронното управление, представляваща иск с правно основание по чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл, вр. с чл.104, ал.1 от ЗДСл, за присъждане на обезщетение в размер на 12 071.60 евро /дванадесет хиляди седемдесет и едно евро и шестдесет евроцента/ - евровата равностойност на 23 610 лв., която сума е сбора на основната заплата на ищеца за 6 месеца за периода от 08.10.2024 г. /датата на прекратяване на служебното му правоотношение със заповед № ЧР - 308 от 08.10.2024 г., считано от 09.10.2024 г./ до 08.04.2025 г.вкл., ведно със законната лихва върху посочената сума от деня на подаване на исковата молба до деня на изплащането.

В съдебно заседание ищецът, чрез преупълномощения процесуален представител адв. В., поддържа, че искът е доказан по основание и размер въз основа на събраните по делото доказателства. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – Министерство на иновациите и дигиталната трансформация, чрез процесуалния си

представител юрк. С., моли исковата молба да бъде оставена без уважение по изложените в писмения отговор съображения, според които предявеният иск е по чл.104, ал.1 от ЗДСл, поради което претенцията за обезщетение за период, предхождащ отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита исковата молба за основателна и доказана.

Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, след като взе предвид доводите на страните и обсъди събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от представените по делото доказателства се установява, че непосредствено преди процесния исков период А. С. Д., ЕГН [ЕГН], е заемал длъжността „държавен експерт“ в отдел „Области на политики за електронно управление“, дирекция „Политики за електронно управление“ на Министерство на електронното управление, считано от 08.07.2022 г., съгласно заповед № ЧР-202 от 07.07.2022 г. на главния секретар на Министерството на електронното управление /л.19/.

Със заповед № ЧР - 308 от 08.10.2024 г. /л.23/, издадена от Министъра на електронното управление, на осн. чл.107, ал.1, т.4, вр. с чл.108 от ЗДСл служебното правоотношение на А. С. Д. е прекратено, считано от 09.10.2024 г.

Заповедта е обжалвана по съдебен ред, като производството по административно дело № 10861/2024 г. на АССГ е приключило с решение №35876/31.10.2025г. /л.332/, с което жалбата срещу заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на А. Д. е отхвърлена.

С решение № 3678/01.04.2026г. на ВАС по адм. дело №131/2026г. на ВАС е отменено решение № 35876/31.10.2025г., постановено по адм. дело №10861/2024г. по описа на АССГ, като е отменена и оспорваната заповед № ЧР - 308 от 08.10.2024 г. на Министъра на електронното управление, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 4 вр. чл. 108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на ищеца.

От представения по делото заверен препис на служебна книжка МФ Серия А -2017 № 000139/01.02.2017 г. /л.383-389/ се установява, че служебното правоотношение на ищеца с Министерство на електронното управление е прекратено на осн. чл.107, ал.1, т.4 от ЗДСл, считано от 09.10.2024 г. Видно от отбелязването на стр.13 от служебната книжка, следващото вписано служебно правоотношение е с дата на назначаване 12.05.2025 г.

От заповед № ЧР-166/14.05.2024 г. на Министерство на електронното управление /л.379/ е видно, че основната месечна заплата на ищеца е определена в размер на 3935.00 лева, считано от 01.01.2024 г.

Видно от приложения от ответната страна фиш за заплата за месец септември 2024 г. /л.399/, основната месечна заплата на ищеца непосредствено преди прекратяване на служебното му правоотношение с Министерството на електронното управление е била в размер на 3935.00 лева, като същата не е променяна до края на исковия период /арг. писмено становище на ответника, неоспорено от ищеца, л.397/. От същото становище се установява, че на ищеца не е изплатено обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл, както и че същият не е възстановен на служба, поради неявяване в срока на чл.122, ал.1 от ЗДСл след отмяната на заповед № ЧР - 308 от 08.10.2024 г.

При така установените факти, настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

Искът с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е предявен от надлежна страна, против юридическото лице, представлявано от органа, издал незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение и след нейната отмяна по съдебен ред, поради което и на основание чл. 204, ал. 1 и чл. 205 от АПК е процесуално допустим.

Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение.

Въз основа на установената фактическа обстановка по делото настоящият съдебен състав намира, че искът за обезщетение, предявен от ищеца е доказан по своето основание.

От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установи, че прекратяването на служебното правоотношение на ищец със заповед № ЧР - 308 от 08.10.2024 г. на Министъра на електронното управление е отменено като незаконосъобразно с влязъл в сила съдебен акт. Искът е предявен срещу Министерство на иновациите и дигиталната трансформация - правоприемник на Министерство на електронното управление, съгласно т. 3 от решение от 08.08.2026 г. на 52-рото Народно събрание на Република България, който ответник е пасивно легитимиран като юридическо лице, да отговаря за вредите, причинени от незаконните актове на Министъра на електронното управление, съгласно чл. 205 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

От представения по делото заверен препис на служебна книжка МФ Серия А -2017 № 000139/01.02.2017 г., неоспорен от ответника, безспорно се установи, че ищецът не е работил на друга държавна служба за целия процесен период от 08.10.2024 г. - 08.04.2025 г. Ето защо, съдът приема, че са налице материално правните предпоставки, при които възниква правото на обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

По делото от страна на ответника не се твърди и не се представят доказателства, че обезщетение, произтичащо от незаконното прекратяване на служебното правоотношение с цитирания по-горе административен акт е изплатено на А. Д.. Напротив, в становище от 20.07.2026 г., ответникът сочи, че на ищеца не е изплатено обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл.

Нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл не се съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. От текста на разпоредбата е видно, че обезщетението може да се иска за времето, през което незаконосъобразно освободения служител не е заемал държавна служба, т.е. това обстоятелство е въведено като условие за възникване на правото на обезщетение. Неговият размер е определен в нормата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, която предвижда, че когато прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Видно от текста на нормата, държавният служител има право на обезщетение за цялото време, през което не е заемал държавна служба, но не за повече от 6 месеца, след настъпване на юридическия факт - признаване на прекратяването на служебното правоотношение за незаконно. От съдържанието на текста на цитираната норма не следва, че правото на обезщетение възниква от момента на признаване на прекратяването на служебното правоотношение за незаконно занаяпред, а е въведено единствено ограничение за срока на претенцията /не повече от 6 месеца/, които ищецът може да определи за цялото време, през което не заема държавна служба, т.е. от момента на прекратяване на служебното му правоотношение до момента на назначаването му на друга държавна служба или за период не по-дълъг от 6 месеца, през които не е бил назначен на държавна служба. Ето защо, изложените в отговора на исковата молба съображенията на ответника са неоснователни.

В настоящата хипотеза признаването на прекратяването на служебното правоотношение за незаконно е освен правопораждащ факт по отношение на възникване на правото на обезщетение по чл.121, ал.1, т.3, вр. с чл.104, ал.1 от ЗДСл, но е от значение относно размера на дължимото

обезщетение, тъй като размерът на основната заплата следва да се определи към момента на признаването на прекратяването на правоотношението за незаконосъобразно. В случая между страните няма спор относно размера на основната месечна заплата на ищеца, тъй като и двете страни приемат, че същата е в размер на 3935.00 лева, считано от 01.01.2024 г. и няма настъпила промяна към 01.04.2026 г. – датата на признаване на прекратяването на правоотношението на ищеца за незаконосъобразно с влязъл в сила съдебен акт.

Въз основа на горното съдът приема, че следва да бъде присъдено обезщетение, но за период с начален момент от 09.10.2024 г. до 08.04.2025 г. /посоченият в молбата краен момент на иска/, след като съобрази въведената в отменената като незаконосъобразна заповед дата на прекратяване на правоотношението на ищеца, а именно „считано от 09.10.2024 г.“.

Изчислен по този начин общият размер на дължимото от ответника обезщетение за посочения исков период от 08.10.2024 г. до 08.04.2025 г. на основание чл. 121, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е както следва: 6 основни месечни заплати в размер на 3935.00 лева = 23 610 лева, от които следва изважда равностойността на сумата дължима за един ден работен ден (08.10.2024 г.), която при 22 работни дни през месец октомври 2024 г., съдът изчисли в размер на 178.86 лева, следователно 23 610 лева - 178.86 лева = 23 431.14 лева дължимо обезщетение, чиято еурова равностойност е в размер на 11 980.15 евро, като отхвърля разликата до претендираните 12 071.60 евро.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началният момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В случая лихвата се дължи от 01.04.2026 г., когато е влязло в сила решение № 3678/01.04.2026г. на ВАС по адм. дело №131/2026г. на ВАС до пълно погасяване на вземането.

С оглед изход на спора на ищецът следва да бъдат присъдени претендираните със списъка разноси, подкрепени с писмени доказателства /л.402-л.406/, изчислени съобразно уважената част от иска в размер на 1537.46 евро.

Ответникът не претендира присъждане на разноси, поради което съдът не е властен да се произнесе по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 - ви състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерство на иновациите и дигиталната трансформация да заплати на А. С. Д., ЕГН [ЕГН], обезщетение по чл.121, ал.1, т.3, вр. с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за периода от 09.10.2024 г. до 08.04.2025 г., в размер на 11 980.15 евро (единадесет хиляди деветстотин и осемдесет евро и петнадесет евроцента), ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.04.2026 г. – датата на влизане в сила на решение № 3678/01.04.2026г. на ВАС по адм. дело №131/2026г. на ВАС г., с което е отменена заповед № ЧР - 308 от 08.10.2024 г., издадена от Министъра на електронното управление до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ исковата претенция за разликата до пълния претендиран размер от 12 071.60 евро и дължимата лихва към него.

ОСЪЖДА Министерство на иновациите и дигиталната трансформация да заплати на А. С. Д., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 1537.46 евро /хиляда петстотин тридесет и седем евро и четиридесет и шест евроцента/, изчислени съобразно уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: